

סוף סוף, מי עדיף בארץ זו: המסן ומועל שמפלגה מאחריו או ראש שרות המודיעין שבלתימפלגתי הוא. בארי הלך, אולם מאחרי הקלעים לחץ שוב ושוב להעלות את פרשת חושי לסדר היום.

האם היה

טוביאנסקי בוגד?

כן, מאיר טוביאנסקי נחשב עליידי כל חוקרי ההגנה לבוגד, אם כי ראש הממשלה ושר הבטחון נתן לו ריזולוציה והעניק לו דרגת כרן באורח ריטואקטיבי. טוביאנסקי הורשע כבוגד וכמרגל ועל-כן הוצא להורג בבית ג'ון ע"י כיתת-אש של הפלמ"ח. בפקודת ראש שרות המודיעין איסר בארי, לאחר משפט-שדה מתאים, ואיש לא חשב, כי ישנה דרך אחרת לטיפול במרגל בעצם ימיה המלחמה, גם לא שרהבטחון, שידע על כך תוך 24 שעות. אולם מקץ שנה, עת הפך "איסר הגדול" מכשול ומטרד קבע על דרכו של אבא חושי, נאלץ דוד בן-גוריון להחליט במי תימך הוא. ובן-גוריון, שונא לחושי אך אוהב למפא"ח, חרץ, כי איסר לפגוע בחושי והכרה, איפוא, לחסל ציבורית

אבו-ז'יד יושב בלבנון אבא חושי דאג לרכוש מגלה הקשרים סולק

השיב בגילוי-לב מדהים: "אבא חושי התנגד כל הזמן שנמכרו את הרכוש. הוא טוען כל השנים, כי הוא מטפל בהחזרת אבו-ז'יד ארצה ואו יחזור הרכוש לידי. לכן לא מכרנו את הציד, אבל עכשיו נראה לנו שהוא לא יצליח להביא את אבו-ז'יד."

מישהו במשרד האפטרופוס השלים את התמונה, הסביר, כי חושי נכשל בהחזרתו ארצה של מוביל-הנשק לכנופיות לא משום שאיזה גוף האחראי לבטחון-המדינה התנגד לכך, אלא מפני שקבלני הנמל היהודים חששו מהמתחרה הוותיק, מנעו בכל תוקף את שובו הנה.

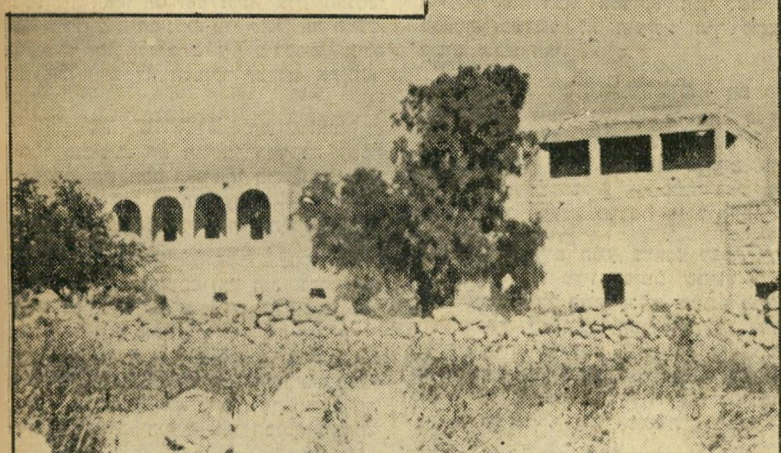
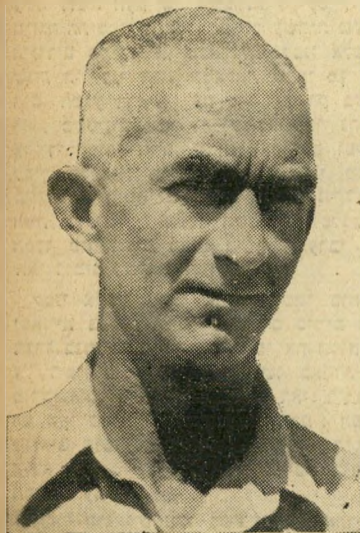
אך עם כל העניין שבתיק זה, על שמות הממלצים השונים הכלולים בו, כאין וכאפס הוא לעומת התיק 851/63, הנוגע לרכושו הנייד של אבו-ז'יד. בתיק זה מצויים, בין היתר, כרטיס-ביקור של אבא חושי ולידו הערה התובעת מהאפוטרופוס שלא לנגוע ברהיטי אבו-ז'יד; מכתב ע"ד התובע אותו דבר בשם חושי; תמיהה של פקיד, שסולק לאחר הבעתה, מה לחושי ולנכסיו-נפקדים; ותחיתות אינסוף של מר רוזנפלד, אשר חושי מינתו אחראי לכל רכושו הנייד של הראיס אבו-ז'יד.

בארי חיך יום, שבוע, שבועיים, עד שקץ בדבר, הרים שפופרת טלפון, חיג מספר חיפאי מסויים ומייד חדלו האימיים ונעלמו כלא-היו הכתובות.

ומה ארע, ישאל הקורא, לאותם מאה אלף פונטים שנשארו בכיסו של מארגן שוד-הבנק? כסף זה הוצא מן הארץ, הועבר לארה"ב, שימש לקניית בית-דירות גדול בעיר אמריקאית גדולה, בית ששוויו כיום בין שלוש מאות לשלוש מאות וחמישים אלף דולר. כל העובדות הקשורות בבנין זה, הרשום גלויות על שם בעליו, ידועות היטב לכמה מרבייה-המדינה, אשר אחד מהם טרב בשעתו, עם היוודע לו

חלק קטן מרהיטי אבו-ז'יד נמסרו — כדי לסתום את

שני אנשים שני בתים שני גורלות

זהו בית בו נעשתה היסטוריה. הוא שוכן בכפר הערבי הנטוש בית-ג'ון, סמוך לדמרון. בבית זה התקיימו ישיבותיו של בית-דין-השרה שדן למות את מאיר טוביאנסקי בעוון ריגול. הוא הוצא להורג עליידי כיתת אש של הפלמ"ח כמיוך לבית זה, בשדה פתוח. פעבור שנה, כאשר איסר בארי (למעשה משמאל) הביא לפני ראשי המדינה חומר מדהים על פרשת השוד בחיפה, החליט מי שהחליט שבמקום להשוות את מעשי השוד צריך לחסר את בארי עליידי חוקעתו לעיני הציבור הרחב פרוצח צמא-דם.

זהו הווידה המפורסמת ביותר בישראל. היא שוכנת במרומי הר-הכרמל, נקנתה בשעתו עליידי רויד אדירי (למעשה מימין), שהיה סגן מנהל הנמל, שימוש קודם לכן מקשר ראשי בין ראשי קבוצת אבא חושי, אבו-ז'יד ושות'. וזוהי זו ניקרה אפילו את עיני וערת-הביקורת של מפא"ח, שמענה כי "סגנון חיים כזה אינו הולם נציג פועלים". אדירי קנה את הווידה ב-40 אלף ל"י והמוסד הביקורת קיבץ את טענתו כי כסף זה בא לי בירושה. ייתכן שירושה זו עזרה לו החקים מפעלי-ערובה עצימיים.

פי האפטרופוס — עליידי רוזנפלד וחושי לקונסול האיטלקי, אשר קיבל גם את הדירה המפוארת ברחוב הופמן 11, והמשלם לאפטרופוס, תמורת רהיטו זה, דמי-שימוש בסך עשרים ל"י לחודש. חלק אחר מהריהוט נמסר לשומר חסן חדור לשימוש, יחד עם דירת-מרתף באותו בנין. חלק מסויים סגרו חושי ורוזנפלד בחזר קטן בדירת-השומר גאילו כמחצית הריהוט, כדי מטען שלוש מכוניות-משא גדולות, הועבר לפני שלוש שנים לרחוב סטנטון 44. כיוון שמקומו הקודם נעשה, משום-מה, לא-נזה. הריהוט — השייך לכאורה, לאפטרופוס — הועבר לרחוב סטנטון במכוניות מר רוזנפלד ושם ננעל במנעולו של מר רוזנפלד.

הדבר, לחיץ את ידי בעליהבנון, בעת שזה בא לנמל לקבל את פניו.

**התיקים 858/15
י"ב/63**

ני התיקים הנקובים כאן מצויים עתה במשרדו של האפטרופוס על נכסי נפקדים, מחוז חיפה. התיק 858/15 שהה עת רבה במשרד רשות הפיתוח, אך עם הריאורגניזציה האחרונה, לפני כארבעה חודשים, הוחזר שוב לידי האפטרופוס. תיק זה, הנוגע לרכוש "חברת רינו אבו-ז'יד בע"מ" אשר בנמל חיפה, הוא אחד המעניינים שבין תיקי-האפטרופוס. ערך הרכוש הנידון בו מגיע לכדי מאתיים אלף ל"י וביגוד לכל רכוש אחר מסוג זה נשמרו דוברותיו וציוד-הנמל של אבו-ז'יד משך שבע שנים מבלי שיועמדו למכירה. מששאל על כך אחד מראשי משרד רשות הפיתוח,

את בארי. לשם כך היה צורך להפגין, כי בארי הוציא להורג אדם חף מפשע, להציג את בארי כרוצח, לבודדו, לשכרו מבחינה נפשית.

טוביאנסקי זוכה, איפוא, ע"י בן-גוריון ללא כל משפט, קיבל דרגת כרן, נקבר בטכס צבאי וכיתת-חיילים ירתה על קברו אלומת-כבוד.

ו"איסר הגדול", ארוך וחישי, הובא למשפט — לא על הריגת אדם חף מפשע ("כי אז הייתי פותח את פי ומוכיח, כי טוביאנסקי היה בוגד"). אלא על חריגה מסמכויותיו. איסר שתן כל זמן המשפט, גרם לכך, כי פרקליטו אמר לו: "גיינת הגדול ביותר הוא אתה עצמך". אולם איסר, שבדול היה, קצץ פיה, לא גילה את הסודות שנראו בעיניו סודות-מדינה, אפילו שעה ששרהבטחון עצמו, הממונה על אותם סודות, נעץ בגבו את סכין-הבוגדות.

ארי נידון למאסר יום אחד, הומלץ לחנינה ונחון, וקם והלך לו לביתו הדל שבחיפה, ובכך נסתיימה מלחמתו לגילוי האמת. רק עוד פרט אחד מעניין להזכיר: במשך כל תקופת המשפט נגדו היה בארי נתון לגל אימים, הודעות טלפניות, כתובות על דלת-ביתו וכולן קראו לו, תוך אתראה בטכנה לחייו, כי יקום ויעזוב את הארץ.

אף פקיד, הן במשרד האפטרופוס והן כרשות-הפיתוח, לא ידע לאמר מאומה על טרנסקציה זו ורק לאחר חיפושים מרובים הצליחו למצוא אודותיה שורה קצרה ולאקונית באחד המסמכים: "הרהיטים הועברו ע"י מכוניות ופועלים ששכר רוזנפלד".

ורק זאת לא נאמר שם — ממי מקוים חושירוזנפלד לקבל חזרה את דמיה-העברה.